

Послије пада Триполија сви су устали и рекли „побуњеници су побиједили у грађанском рату режим Моамера ел Гадафија“ послије 40 година владавине, али да ли је баш тако?

Да ли се један режим тек тако може побједити са наоружаним племенима који још увијек одговарају пред племенским поглавицама и НАТО авијацији која је ударима показала ваздушну супериорност али не и копнену? Реално не може, што доказује наставак борбе Гадафија и његових снага који нису ни разговарали нити разматрали своју капитулацију јер никада неће признати неки тамо Прелазни савјет инсталиран од стране запада, а првенствено од Француске.

Та фамозна резолуција 1973 није доживјела свој правни успјех, а као и обично, политика силе увијек је била диригент праву.

Та фамозна резолуција 1973 није доживјела свој правни успјех, а као и обично, политика силе увијек је била диригент праву.

Иста та резолуција подсјећа ме на ову нашу у вези са Косовом (1244) за чије кршење би се веома лако могло утврдити ко је прекршилац. Но наравно таква воља не постоји јер како ће се неко у Београду дрзнути па да мало правно испита пулс европских колега којима тако силно трчи у загрљај?

Основна два правна начела на чему је почивала резолуција 1973 била је: Зона забране ваздушног лета изнад Либије и ембарго на увоз оружја. Оба су прекршена и то од НАТО-а, а не од Гадафија. Регуларна либијска војска ниједан једини пут није дигла своје борбене авионе у току сукоба са побуњеницима јер се водила правом и прописаном

резолуцијом.

НАТО је под изговором заштите цивила сваки дан и ноћ улазио у ваздушни простор Либије како би дејствовао по положајима Гадафијевих снага који су потискивали разјарену групу племена која нити је имала дисциплину нити је знала како да се отворено супротстави регуларној либијској армији.

Заправо, Гадафи је водио не само ратни већ и психолошки рат против Бербера који су добро плаћеним или обећаним послом кренули да жртвују свој живот. Додуше, једино што су побуњеници у Бенгазију знали да направе јесте монтирање митраљеза на ципове и камионе што је вјероватно један од симбола овог неравноправног рата. НАТО поред тога што је из ваздуха стално дејствовао по положајима Гадафијеве војске на сва уста се током рата хвалио како је близу Триполија потопио велике борбене бродове, да би се касније испоставило потпуно супротно – потопио је два трговачка и то оних који су били напуштени и усидрени. Толико о оправданости дјеловања НАТО снага.

У овом неравноправном рату свијет је био под невиђеним пропагандним и медијским надзором. Кружиле су приче о свакаким звјерствима либијске војске, о њиховој недисциплини и малтретирању цивила и о Гадафијевом „војничком сину“ Камису који је 5 пута био проглашаван мртвим.

Све то показује једну слику која неминовно треба да третира све у лошем контексту како би се исти кроз историју осуђивао. А циљ? Да Гадафи буде у друштву Хитлера и ових нових Садама Хусеина, Бен Алија и Бин Ладена. Можда исто чека и Ахмадинежада или Башара ал Асада... ко зна шта нови дан доноси сем жеље појединих коопераната да откупе велика богатства на плећима афричких и блискоисточних предсједника, пуковника...

Питају ли се ти грађани Триполија, да ли је Гадафи заслужио овакву судбину? Судбину која неоправдано коси његов легитимитет да се обрачуна са пљачкашима и онима који су поткупљеним изворима желили да овладају Триполијем, а тиме и цјелом Либијом?

Зашто то све говорим? Грађански рат у Либији још није завршен, а Французи и Британци

већ почели да преговарају са тзв. Националним Прелазним савјетом о додјели концесија за експлоатацију најбоље и најквалитетније сирове нафте. Неко је нестрпљив? Па наравно, зато што је залогај превелики, још када се исти добије упола цијене, гдје ћеш боље пословање.

Гадафи је знао зашто не жели да спусти цијене свог природног богатства, па када то није учинио, запад се успротивио и буквално га пропагандно окренуо против народа. Истог тог народа који му је донедавно клицао од одушевљења на Зеленом тргу и пред комплексом Баб ел-Азизије због доброг социјалног статуса, док му сада, под најездом банде и берберских племена, гази слику и пљује све што асоцира „на Гадафизам“.

Питају ли се ти грађани Триполија, да ли је Гадафи заслужио овакву судбину? Судбину која неоправдано коси његов легитимитет да се обрачуна са пљачкашима и онима који су поткупљеним изворима желили да овладају Триполијем, а тиме и цјелом Либијом?

Постоји неколико спекулација које су се јавиле у послједње вријеме, а које иду у прилог да Гадафи планира коначни обрачун.

Муса Ибрахим неки дан се огласио у јавности са поруком „да се Гадафи са синовима налази на безбиједном мјесту гдје побуњеници не могу доћи“. Ако узмемо да се то безбиједно мјесто налази у Либији онда то могу бити тајна скровишта испод земље јер би их у отвореним насељима сателити и побуњеници сигурно открили, или у другом случају, да је Гадафи напустио земљу и отишао у сусједни Нигер или преко Нигера у Буркина Фасо гдје се спекулише да је дошло око 200 војних возила са генералима и сада већ бившим министрима. Додуше, званичници Нигера јесу потврдили улазак возила, али не и да су они отишли према Буркини Фасо.

Све ово може бити пробни балон и куповина времена како би Гадафи до детаља разрадио план и стратегију за контра удар. По неким наводима Гадафија штити племе Туарези које је он уставно-правно штитио и њихов статус признавао у Либији, а такође као домен спекулација се јавља и то да са сином Саифом ал Исламом гомила људе како би са постојаћом техником и наоружањем кренуо на побуњенике са тачака Бани Валида и Сирта.

Контраофанзива није немогућа, а дубоко сам увјерен да ће то бити завршна фаза грађанског рата у коме се од фебруара ове године процјењује да је живот изгубило око 50.000 људи.

Не сумњам у реченицу пуковника Гадафија „да никада своју земљу и народ неће напустити, па и по цјену живота“ што је сигурно изазвало недавну реакцију НАТО-а и њеног генералног секретара – Расмусена „да НАТО неће напустити Либију док год постоји пријетња од стране Гадафија“.

Према томе, сигуран сам да ово све показује једну недореченост и западњака али и Прелазног савјета по питању Гадафија јер не знају шта се спрема. Побуњеници немају ефективну контролу границе према Нигеру што је вјероватно територија из које је могуће покренути нове војне снаге одане Моамеру ел Гадафију, а које ће поред остатка либијске војске имати подршку Туарега и још понеких племена.

Бани Валид ће вјероватно пасти у побуњеничке руке сутра или прекосутра, што није вјероватно за Сирт, бар не у тако кратком року.

Бани Валид ће вјероватно пасти у побуњеничке руке сутра или прекосутра, што није вјероватно за Сирт, бар не у тако кратком року. Процјењује се да се у Сирту налази 20.000 Гадафијевих војника, а питање је шта је са том Камисовом бригадом која је једна од најјачих јединица била у саставу либијске војске.

Докле ће се побуњеничке поглавице башкарити у луксузним вилама пуковника по Триполију и докле ће испијати шампањац „Армани“, видјећемо. Рат се ближи крају, али ћемо тек видјети чија ће стратегија и тактика побједити.

Надам се да ова пљачка Либије и либијског народа неће завршити на овоме.

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=Ym_Pkrcvu9M

Гадафијево „не“ капитулацији

Пише: Стефан Драгичевић
понедељак, 12 септембар 2011 11:43

<http://www.youtube.com/watch?v=RuCC2GA9RHc>

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=uGukNUh7Yes